

ὄργανον τῶν ταπεινοτέρων ἀγρίων φυλῶν, καὶ τὸ μόνον ὅπερ πολλοὶ ἔτι λαοὶ κέκτηνται. Ὁ Διζὼν ἀνεῦρε τὸ ὄργανον τοῦτο εἰς τοὺς λαοὺς τῶν νήσων Σανδβίχων, ὁ Κούκ εἰς τὸ Τονγκαταβού καὶ Ἄπαλι, ὁ Βουζαινβίλ εἰς τὰς Νέας Ἑβρίδας καὶ ὅλην τὴν Πολυνησίαν. Ἐπίσης ἀνευρέθη καὶ εἰς τοὺς Παπούα τῆς Νέας Γουϊνέας, εἰς τοὺς Ὀττεντότους τῆς Ἀφρικῆς καὶ τοὺς Κάφρους τῆς ἄνω Αἰγύπτου, καὶ εἰς τοὺς Τολτέκους τῆς Ἀμερικῆς.

Πρὸς τούτοις οἱ ἐξημερωμένοι πῖθηκοι μανθάνουσιν εὐκολώτατα νὰ κτυπῶσι τὸ τύμπανον καὶ παίζωσι τὰ κρόταλα. Ἄν δώσωμεν πίστιν εἰς τὰς δημοτικὰς διηγήσεις, οἱ πῖθηκοι ἔχουσι καὶ ἐπικηδείους τινὰς τελετάς. Ἐν Κοχιγκίνα ὑπάρχει εἶδος καλούμενον Χι-δούκ, ὑπὸ δὲ τῶν Σινῶν Χαί-τού· ὁ πῖθηκος οὗτος κατὰ τοὺς Σίνας βιοῖ κατ' ἀγέλας. Ὅτε δὲ εἰς τῶν τῆς ἀγέλης ἀποθνήσκει, οἱ ἄλλοι τὸν κηδεύουσι λαμβάνοντες πάντες μέρος.

Ὁ Πύρχας καὶ ὁ Πόγκος καλούμενος (εἶδος γορίλλα) κατὰ τὴν μαρτυρίαν τὴν ἀξιόπιστον τοῦ Μπάτελ, βιοῖ κατ' ἀγέλας, ὅταν δὲ εἰς τῶν ἑταίρων ἀποθάνῃ, οἱ ἄλλοι καλύπτουσιν αὐτὸν διὰ μεγάλων κλάδων.

Πᾶσαι αἱ διηγήσεις αὗται δὲν ἐπεβεβαιώθησαν. Ἰδίως τὰ λεγόμενα ὑπὸ τῶν Σινῶν φαίνονται ἐξωγκωμένα. Ἐν τούτοις ὅμως τὰ πάντα πείθουσιν ὅτι οἱ ἀνώτεροι πῖθηκοι δὲν βλέπουσι μετ' ἀπαθείας καὶ ἀδιαφορίας τὸν θάνατον τῶν συντρόφων αὐτῶν. Ἀφ' ἑτέρου δὲ οἱ Κάφροι τῆς Ἀφρικῆς, οἵτινες σχετικῶς εἶναι πολιτισμένοι, ἐγκαταλείπουσι τοὺς νεκροὺς αὐτῶν ἀτάφους. Μόνον τὰ πτώματα τῶν ἀρχηγῶν καὶ τῶν τέκνων αὐτῶν θάπτουσι. Τὰ πτώματα πάντων τῶν λοιπῶν ἀφίνονται βορὰ τῶν ἀρπακτικῶν ὄρνέων, τῶν λύκων καὶ ἐντόμων. Καὶ ἐν αὐτῇ δὲ τῇ Εὐρώπῃ κατὰ τὰς πρώτας ἐποχὰς τῆς ἀνθρωπότητος τοιοῦτόν τι συνέβαινε. Κατὰ τὴν λιθίνην ἐποχὴν καὶ τὴν τῶν κατοικιδίων ζῶων ἀνευρίσκονται ἔχνη τάφων. Πάντα τὰ σπήλαια τὰ θεωρούμενα ὡς τάφοι ἀρχαιοτάτης ἐποχῆς, σήμερον ἀνεγνωρίσθησαν ὡς ἀνήκοντα εἰς πολὺ μεταγενεστέρην ἐποχὴν.

(Ἔπεται συνέχεια.)

... Α.

Η ΑΛΕΚΤΟΡΙΣ

Ἡ ἀλεκτορίς καὶ οἱ ἀλεκτρούνες ὑφίστανται ἀπὸ καταβολῆς κόσμου. Τόπος γεννήσεως αὐτῶν ὑπῆρξαν αἱ Ἰνδίαί καὶ τὰ ὑψηλὰ τῆς Ἀσίας ὄροπέδια, ἅτινα ἐπίσης ἐγένοντο τὸ πρῶτον λίκνον τῆς ἡμετέρας φυλῆς. Ἐκ ταύτης διέβησαν εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν καὶ τὰς νήσους τοῦ

Ἀρχιπελάγους, ἐν αἷς φαίνεται ἠυδοκίμησαν λίαν. Οἱ ἀλεκτορίδες τῆς Κῷ καὶ τῆς Ἰωνίας ἐφημίζοντο καθ' ὅλην τὴν ἀρχαιότητα.

Οἱ Αἰγύπτιοι ἔτρεφον ἐν μεγίστῃ ἀφθονίᾳ ἀλεκτορίδας. Οἱ Ἑβραῖοι ἐγίνωσκον ἄριστα πάσας τὰς μεθόδους τῆς ἀνατροφῆς καὶ παχύνσεως τῶν ἀλεκτορίδων, διότι ἐν τῇ ἀγίᾳ Γραφῇ μνημονεύεται ὁ τρόπος τῆς ἐκτομῆς τῶν ἀλεκτρούων. Ἐν τῇ Συρίᾳ ἤκμαζον αἱ ἀλεκτορίδες, ἄχρι δὲ τοῦδε βᾶσις τῆς τροφῆς τῶν κατοίκων διατελοῦσιν αὗται.

Ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλλάδι ἡ ἀλεκτορίς ἐθεωρεῖτο ἐκ τῶν εὐγευστοτέρων φαγητῶν. Ἐν τούτοις ἀγνωστὸν ἂν ὁ Ὅμηρος ἀναφέρει τι περὶ αὐτῶν, ἐνῷ τόσα λέγει περὶ τῶν γευμάτων τῶν ἥρώων. Ὁ Ἀχιλλεύς, ὁ Αἴας καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς διανεμόνται πελώρια τεμάχια βοῶν καὶ προσφέρουσι τοῖς συνδαιτυμόσιν αὐτῶν τὸ νῶτον χοιριδίου τετραετοῦς, ἀλλὰ περὶ πτηνῶν οὐδεμίαν μνείαν. Ἡ ἀνατροφή τῶν ἀλεκτορίδων ἀπ' αὐτῶν τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων ἦτο λίαν ἀνεπτυγμένη παρὰ τοῖς Ἑλλησιν, ἐκ τούτων δὲ παρελάβον ταύτην οἱ Ῥωμαῖοι. Ἀναφέρεται ὅτι μετὰ τὴν κατάκτησιν τῆς Ἑλλάδος ἰδρύθησαν παμμέγιστα ὀρνιθοτροφεῖα, ἐν οἷς ἀνετρέφοντο καὶ ἐπαχύνοντο αἱ ἀλεκτορίδες κατὰ τὴν μέθοδον τῶν Ἑλλήνων. Ἡ πολυτέλεια καὶ ἡ λαίμαργία φαίνεται ὅτι ἐπὶ τοσοῦτον εἶχον αὐξηθῆ, ὥστε ὁ ὕπατος Φάννιος ἐπρότεινε νόμον καλούμενον Φάννιον, δι' οὗ ἀπηγορεύετο ἡ πάχυνσις τῶν ἀλεκτορίδων. Ὁ νόμος οὗτος ὁ ἀνόητος παρεβιάσθη ὡς ἐξῆς : Οἱ Ῥωμαῖοι παρατηρήσαντες ὅτι ὁ ὕπατος ἐν τῇ διαταγῇ του ἀνέφερε μόνον τὰς ἀλεκτορίδας, ἀνέτρεφον τοῦ λοιποῦ μόνον ἀλέκτορας οὓς ἐξέτεμον, μυκτηρίζοντες οὕτω τὸν νόμον Φάννιον καὶ τὸν ὕπατον συγχρόνως.

Οἱ Γαλάται κατεγίνοντο τὰ μάλα εἰς τὴν ἀνατροφήν τῶν ἀλεκτορίδων, ἐξ οὗ τὸ ὄνομα τῶν πτηνῶν τούτων Gallus, Γάλλος ἢ Γαλάτης, ὅπερ ἐν τῇ λατινικῇ σημαίνει τὸν ἀλέκτορα, καὶ Gallia χώρα τῶν ἀλεκτόρων. Οἱ Κελτοὶ ἰδίως φαίνεται διέπρεπον ἐπὶ τούτῳ καθιστῶντες ἐκτομίας τοὺς ἀλέκτορας. Καὶ κατ' αὐτὸν τὸν μεσαιῶνα ἐν ὑψίστῃ τιμῇ διετέλουν αἱ ἀλεκτορίδες. Ὁ ἀλέκτωρ μετὰ τῆς ἀλώπεκος, τοῦ λύκου καὶ τοῦ ὄνου ἀναφέρεται ἐν πᾶσι τοῖς μύθοις τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

X*

Τόσον μεγάλην σημασίαν ἔχει ἡ ἀνατροφή τῆς παιδικῆς ἡλικίας ἐπὶ τοῦ μετέπειτα ἀνδρός, τόσον δυσμετάβλητος εἶνε πλέον ὁ χαρακτήρ, ὥστε παιδαγωγός τις δὲν διστάζει νὰ προσφύγῃ εἰς τὸ ἐξῆς περιεργον ἀλλὰ βαθὺ τὴν ἔννοιαν ὀξύμωρον ὅπως ἐκφράσῃ τοῦτο: «Τὸ παιδίον εἶνε πατήρ τοῦ ἀνδρός».